

İhtimal

– MESUT ÇİFTÇİ · 12 Ağustos 2014

İHTİMAL Yüksek apartmanların arasından sıyrılan güneş ışınları, pencerenin önünde kanlı gözlerle sokağı izleyen Mustafa'nın soluk benzini sarıya boyuyor ve ara ara ak düşmüş saçlarının arasından sızarak, sigara dumanıyla kirlenmiş odanın nemli havasını delip geçiyordu. Uykusuzluk Mustafa'nın gözlerinin altına siyah torbalar hediye etmişti. Sakal tıraşı uzamış ve yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. Pencereyi açtı ve serin sabah havasını ciğerlerine çekti. Oldum Olası sabahın bu serin havasını sevmişti. Derin bir nefes çekmiş olacak ki boğuk boğuk öksürdü. Odanın kirli ve nemli havası buğu halinde dışarıya yükseliyordu.

Şehir uykudan uyanıyor gibiydi. Sokaktaki araç sayısı artmıştı, gece vardiyası işçileri çoktan işlerinden dönmüş. Köşe başındaki simitçi ve karşıdaki ekmek fırını çalışmaya başlamıştı. Önce çöp arabası sokaktan geçti ve ardından gazete dağıtım aracı. Yüksek apartmanlar insan kumaya başladılar. İssiz sokaklar kalabalıklaştı. Sanki önüne çekilen bir setle kuruyan akarsuyu durduran set ortadan kalmış ve biriken su serbest kalmış gibiydi. Bir saat önce uykudaki şehir sanki birden bire uyanmış ve hayata gelmişti.

Mustafa ise yine tüm gece uyumamıştı. Kendini yorgun hissediyordu. Ama bu hisse yabancı olduğu söylenemezdi. Çünkü yaklaşık bir buçuk aydır bu durumdaydı. Psikolojik bulgulara bakılırsa depresyona girmişti. Ama tedaviye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Çok sigara içmekten başı ağrıyordu. İçtiği şekersiz koyu kahveler midesini perişan etmişti. Mide yanması dayanılır vaziyette değildi. Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra televizyonun karşısındaki koltuğa oturdu. Önündeki masada sigara izmaritleriyle dolmuş taşmış bir kül tablası ve baş bir kahve bardağı vardı. Televizyonda eski bir komedi dizisinin tekrarı yayınlanıyordu. Bu dizinin yeni bölümünün yayınlandığı günlerde bu dizi hiç kaçırmazdı. Gözlerini yumdu ve bu dizinin bu bölümün yayınlandığı zamanı hatırlamaya çalıştı. O zamanlar her şey ne kadar da yolundaydı. Gerçi o zamanda bir şeylerden şikâyet ediyordu. Ama son bir buçuk aydır yaşadığı sıkıntıların yanında o şikâyet ettiği hususları seve seve kabul edebilirdi. Ama her zaman şikâyet edilebilecek bir şeyler oluyordu işte. Tam da uyumak üzereyken telefon çaldı. Telefon mutfak masasının üzerideydi. Önce ayağa kalkmak istemedi Mustafa. Sonra telefonun ısrarcı çalışına direnemedi. Ayağa kalktı. Aniden kalkmış olacak ki başı döndü. Gözleri karardı. Neredeyse yere düşecekti. Bir an duraksadıktan sonra kendine geldi ve mutfağa yöneldi.

Arayan Neriman'dı, kadim dostu Neriman. Belki de annesinden daha çok düşünüyordu Mustafa'yı. Öyle olmasa bile annesinden daha çok aradığı aşikârdı. Mustafa telefona bakıp bakmamak konusunda tereddüt yaşadı. Ama Neriman pes etmezdi. Telefonu açmazsa çıkar gelirdi eve. Bunu göze alamadı Mustafa ve telefonu açtı;

- Efendim Neriman

- Günaydın Mustafacığım, uyandın mı?
- Evet uyandım.
- Sen hiç uyumadım desene şuna. Sesinden belli.
- Öyle ya da böyle uyanığım işte.
- Olur mu hiç öyle şey, perişan ettin kendini.
- Yine mi başlayacağız?
- Tamam tamam başlamayacağım. İşe gitmiyor musun?
- İzinli olduğumu bilmiyormuş gibi konuşma, sen yazmadın mı izin kâğıdımı?
- Evet, ben yazdım. O zaman hazırlan, seni kahvaltıya götüreceğim.
- Ne kahvaltısı?
- Ne kahvaltısı mı? Hani insanlar sabahları ederler. İyi kahvaltı iyi bir gün demektir. Haydi bakalım marş marş.
- Neriman ben gelmesem olmaz mı Allah aşkına? Hiç kahvaltı etmek istemiyorum. Hele hele bunun için dışarı çıkmayı hiç istemiyorum.
- İtiraz kabul etmiyorum, beş dakikaya ordayım, haydi hazırlan.
- Ya Neriman...

Neriman telefonu çoktan kapatmıştı. Mustafa öfkeyle iç çekti ve telefonu masanın üzerine koydu. Söylene söylene banyoya doğru ilerledi.

Neriman hayat dolu bir kadındı, kısa sarı saçları ve iri kahverengi gözleriyle her zaman yaşam enerjisi saçardı etrafına. Hemen hemen hiçbir şey için fazla üzülmeyen, her şeye güler geçerdi. Çok üzüldüğü zamanlarda on dakika kadar gözyaşı döker ve hayatına kaldığı yerden devam ederdi. Pozitif enerjisiyle yaşadığı ve çalıştığı yeri huzurlu hale getirebilen nadir insanlardandı. Kısacık boyuyla yerinde hiç durmaz bir o yana bir bu yana koşuştur dururdu. Kolay kolay insanlara bağlanamayan Neriman, bağlandığı insanlara koruyucu bir anne şefkati gösterirdi. Bu koruyucu şefkat insanları zaman zaman

rahatsız etse de, kimse şikâyet etmez, hatta böylesi bir lütufa sahip oldukları için şükrederlerdi. Çevresindeki insanlar Onun kolay kolay incinmeyeceğini bilseler de Onu incitmekten çekinirler ve Onu incitecek her şeye ve herkese karşı savaşırlardı. Çünkü Neriman tam bir iyi gün dostuydu ve iyi gün dostu kolay bulunan bir şey değildi.

Şimdi de Neriman Mustafa için seferber olmuştu. Mustafa ile yaklaşık dört sene önce tanışmışlardı. İlk başlarda fazla samimi olamamış olsalar da daha sonraları birbirlerini tanıdıktan ve birbirleri için fedakârlık yaptıkça sıkı dostlar haline gelmişlerdi. Mustafa Neriman'a nazaran daha içine kapanık ve daha karamsar bir insandı. Kolay kolay insanlara güvenmez ve sert mizacıyla birleşen melankolik tavrı çoğu insan için aşılmaz engeller oluştururdu. Elbette bunun en büyük nedeni zor bir hayat geçirmesiydi. Anne ve babası küçük yaşta ayrılmış, Mustafa babasının yanında kalmış ve annesini birkaç silik anının dışında hiç tanıma imkânı olmamıştı. Belli bir yaşa gelip ayakları yere bastığında ise annesinin kanserden öldüğü haberini almıştı. Annesine öfkesi yerini yoğun bir hüzne bırakmıştı. Mustafa'nın babası katlanılması zor despot bir adamdı, bu despot tavrı Mustafa'nın kişiliğinde izi hiçbir zaman silinemeyecek derin yaralar bırakmıştı. Mustafa genel olarak kadınlara güvenmezdi. Ama Neriman bu önyargıyı aşabilmiş nadir insanlardı. Ama Mustafa ile Neriman'ın ilişkisi cinsiyet faktörünün olmadığı bir ilişkiydi. Ne Mustafa Neriman'ı bir kadın olarak görüyordu ne de Neriman Mustafa'yı bir erkek olarak görüyordu. İkisi de birbirlerine vazgeçilemeyecek ve uğruna fedakârlıklar yapılabilecek dostlar olarak görüyorlardı. En azından Mustafa için durum böyleydi.

Mustafa yaklaşık bir buçuk aydır gönül sancısı içinde kıvranıyordu. Bu sancının müsebbibi ise işyerindeki mesai arkadaşı Aysu'dan başkası değildi. Yaklaşık bir sene önce işe başlamış, uzun boylu, kumral ve alımlı bir kadın. Ama her alımlı kadın gibi biraz kendini beğenmiş ve havalı. Etrafında pervane olan erkeklere alışkın, bir bakıma gönül hırsız bir kadın ve bu haliyle ince duyguları anlamaktan oldukça uzak. Bazı erkekler sevdikleri kadınların kendilerini anlamalarını isterler. Ama maalesef bu, çoğu zaman gerçekleşmez. Sevme, sevgi ve aşk denilen şey anlamlarla pek ilgilenmez. Bu duyguların temeli insanın kendisinin de anlayamadığı içgüdülerle bağıntılıdır. Mustafa Aysu'dan hoşlanmış ve hatta bir adım daha ileri gidersek ona aşık olmuştu. Ama bu aşık olma durumunun karşısında Aysu'nun kendisini anlamasını beklemişti. Ama Aysu ince düşünen ya da ince düşüncelere kafa yoran birisi değildi. Bu Onu anlayışsız bir insan haline getiriyor olsa da bu elbette ayıplanacak bir durum değildi. Çünkü her insanın yaşama biçimi farklıdır ve kendini ilgilendirir. Elbette bu Aysu'nun Mustafa'dan hoşlanmadığı ve hoşlanmayacağı anlamını da doğurmaz. Zira Mustafa'da yakışıklı ve başarılı bir adamdı. Yalnızca biraz fazla mağdur ve hüznüydü o kadar.

Mustafa tıraş olmak istedi, sonra vazgeçti. Elini yüzünü yıkadıktan sonra ayna kendine bir göz attı. Gerçektende perişan bir haldeydi. Bu perişan halini Neriman'ın görmesini istemiyordu. Dostundan yaralarını saklamak istiyor ama bunu yapamayacağını da biliyordu. Neriman'dan kaçmazdı. Elini yüzünü havluyla kuruladıktan sonra yüzünü buruşturdu. Havlu kirliydi ve kirli havludan yükselen kötü koku mide yangını artırmıştı. Ağzında paslı metal tadını hissetti. Bu çok rahatsız edici bir durumdu.

Banyodan yatak odasına gidip temiz kıyafetler giydi. Sonra sigara paketini, cep telefonunu ve arabasının anahtarlarını alıp evden çıktı. Merdivenlerden ağır ağır aşağıya indi. Kapıcı Musa ile karşılaştı, hafif bir kafa selamıyla selamlaştı. Musa bir şey söyleyecekti ama cesaret edemedi. Mustafa'nın sert mizacını biliyor ve Onunla konuşurken çekiniyordu. Mustafa apartmanın dışına çıktıktan sonra etrafına baktı. Güneş gözlerini kamaştırıyordu. Cebinden güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. Tam o sırada Neriman'ın fıstık yeşili rengindeki küçük arabası görüldü sokağın başında. Şu Neriman ne kadar da hayat dolu bir kadındı böyle. Neriman'nın arabası Mustafa'nın önünde durdu ve cam yavaşça açıldı;

- Dakik gördüm seni Mustafa'cığım, bunun arkasında eve çıkmamı istememen olmamalı sanırım. Neriman hemen Mustafa'nın niyetini anlamıştı. Mustafa içinden bu kadını kandırmamın sanırım başka bir yolu yok diye geçirdi. Hırıltılı bir öksürükten sonra;

- Ne alakası var Neriman, sen dışarıda kahvaltı etmek istediğin için aşağıya indim. Yoksa biliyorsun, hem bu kahvaltı da nereden çıktı?

- Tabi tabi anlıyorum seni. Haydi, bin şu arabaya

- Benimkisiyle gitseydik

- Ne oldu bir bayanın arabasına binmek zorunuza mı gitti beyefendi.

- Gitmedi gitmedi of başımın belası mısın sen?

Kısa bir duraksamadan sonra Mustafa arabaya bindi ve araba ilerlemeye başladı. Neriman seri bir hareketle Mustafa'nın gözündeki gözlüğü çıkardı. Mustafa sanki çıplak kalmış gibiydi, öfkelenildi.

- Ne yapıyorsun ya?!

- Asıl sen ne yapıyorsun? Ne yapmışsın kendine böyle? Ağladın mı yoksa?

- Ne ağlaması, saçmalama.

- Belki ağlasaydın daha iyi olurdu. En azından duygusal olarak bir boşalma yaşanırdı. Böyle içine atınca daha mı iyi oluyor sanki? Uyumadın değil mi yine tüm gece?

- Uyudum

- Bana yalan söyleme

- Zaten sana yalan söylemek ne mümkün?

- Ya neden kendini bu kadar yıpratıyorsun anlamıyorum. Yani reddedilmek bu kadar mı zor senin için?
- Bu konuyu tekrar açmayı düşünmüyorsun değil mi?
- Tamam tamam ama beni de anlamalısın. Havadan sudan mı bahsedeyim yani sen bu durumdayken?
- Sen işe gitmiyor musun?
- Konuyu değiştirme, ayrıca evet bugün işe gitmiyorum.
- Sebep?
- Sana ne kardeşim patronum musun?
- Pardon.

Bir süre arabanın içinde sessizlik oldu. Küçük araba şehrin trafiğine iyiden iyiye girmişti. Her taraftan bir araç akını vardı. Mustafa;

- Nereye gidiyoruz? diye sordu. Neriman;
- Sen kendini bana bırak dedi.

Yaklaşık on beş dakikalık bir seyahatten sonra şehrin o çekilmez trafiğinden uzaklaştılar ve denizi karşısına almış bir çay bahçesinin yanında durdular. Yol boyunca fazla konuşmamışlardı. Mustafa akıp giden trafiği izlemişti. Neriman ise ara ara Mustafa'yı. Mustafa bu çay bahçesine birkaç kez gelmişti ama kahvaltı servisi olduğunun bilmiyordu. Aslında iyi bir kahvaltıya da ihtiyacı vardı. Beraber arabadan indiler ve denize yakın gölgelik bir masaya oturdular. Garson geldi ve siparişlerini aldı. Bu sırada Neriman her zaman yaptığı gibi yani damdan düşer gibi lafa girdi;

- Ya bu Aysu seni neden bu kadar yıktı anlamıyorum. Liseli gençlere döndün ha. Hiç mi kadın sevmedin hiç mi aşık olmadın oğlum? Bu ne böyle yapış yapış? Biraz kendine gel lütfen.
- Yine bu konudan mı konuşacağız?
- Evet, efendim yine bu konudan konuşacağız. Kendini harap etmene dayanamıyorum. Hem de Aysu için.

- Hem de Aysu için derken Aysu'ya haksızlık etmiyor musun?
- Bak bana hala Aysu'yu savunuyor.
- Savunduğumdan değil, beni yanlış anlama.
- Seni yanlış anlıyorsam bu benim değil senin hatan, demek ki sen bana kendini doğru aksettiremiyorsun. Ya seni az çok tanıyorum. İçine kapalı bir insan olduğunu da biliyorum. Ama benim, ben Neriman. Benden de mi gizleyeceksin? Ne oldu, neden bu kadar yıkıldın? Sana darılmaya başlayacağım, benden gizleyecek kadar özel ne olabilir ben sana bu kadar yakınken?
- Saçmalama lütfen, konunun seninle alakası yok, konu benimle alakalı.
- Yapma ya! Bak bunu duyduğuma sevindim. Çocuk mu kandırıyorsun sen?

Konuşma devam ederken garson kahvaltı servisini getirdi ve kelimenin tam manasıyla sofrayı donattı. Bal tereyağı, domates, salatalık, yumurta ve kahvaltı denildiğinde akla her ne geliyorsa. Mustafa;

- Buranın böyle kahvaltı servisi olduğunu bilmiyordum dedi. Neriman;
- Lafı değiştirme şimdi, sorun ne paylaş benimle dedi ve Mustafa'nın eline dokundu. Bu sıcak dokunuş Mustafa'nın içini titretti. Hiç hatırlamadığı anne figürü canlanmıştı sanki karşısında. Hemen elini çekti ve bir zeytin attı ağzına.
- Ne anlatayım ne istiyorsun?
- Neden bu haldesin? Bu Aysu sana ne yaptı ki bu hale geldin? Ben seni güçlü bir kişi olarak görüyordum. Ama şimdi bu perişan vaziyettesin neden?
- Nedeni şudur diyemem Neriman. Ama bu benim geçmişimle alakalı.
- Ne geçmişi? Ulan Aysu işe gireli daha bir sene olmadı.
- Onun geçmişiyle değil benim geçmişimle alakalı.
- Nasıl yani bu Aysu senin çocukluk aşkın filan mıydı?
- Hayır ya ne alakası var, sen beni dinleyecek misin?

- Tamam tamam dinliyorum.
- Yorumlarını sona saklarsan sevinirim. Ben kolay bir çocukluk geçirmedim Neriman, bunu az çok sende biliyorsundur. Muhakkak konuşmuşuzdur.
- Evet
- Biliyorsun benim annem babam ben küçük yaştayken ayrıldılar ve ben babamın yanında kaldım. Yani birkaç anı dışında annemi hiç tanımadım. Tam annemi göreceğim diye karar almaya çalışırken de kanserden öldüğü haberi geldi.
- Evet, Allah rahmet eylesin.
- Yani içimdeki anne figürü hep boş kaldı. Bu yüzden benim aşklarım hep sancılı geçmiştir. Bilirsin klişeleşmiş söylemi; her kız aşık olduğu kişide babasını ve her erkek aşık olduğu kişide annesini arar. Bu çok klişe bir düşüncedir ama klişe olduğu yanlış olduğu anlamına gelmez.
- Evet haklısın.
- İşte bende aşık olduğum her kadında annemi aradım. Önceleri bunun pek farkında değildim. Ama sonraları farkına vardım. Annemi birkaç anı dışında da hatırlamıyorum. Sanırım uzun boylu ve kumraldı.
- Sen kısa boylu olmayasın sakın o zamanlar?
- Neyse ne, benim hatırladığım bunlar. İşin özü Aysu'ya aşık olma nedenimde buydu. Aysu benim için hiçbir zaman sahip olamadığım ulaşamadığım anne figürü haline dönüştü zamanla.
- Anlıyorum.
- Anladığını sanmıyorum, anlamak için yaşamak gerekir. Bir yolda yürümekle o yolu bilmek farklı şeylerdir.
- Seni anlıyorum ama ısrarına anlam veremiyorum Mustafa. Belki de bu ilişki başlasaydı Aysu'nun annen olmadığını anlayacaktın.
- Bir ihtimal üzerine mi konuşuyorsun?
- Hayır, gerçeklerden bahsediyorum sana. Hiç kimse senin annen değil ve hiç kimse senin annen olamaz. Bu arayıştan vazgeçmelisin. Bu arayıştan vazgeçmediğin sürece asla mutlu olamayacaksın bunu anlamıyor musun? Mevzu Aysu ya da bir başkası değil. Mevzu sensin. Aslında ne zamandır bunu sana

anlatmayı düşünüyordum. Yeter artık, kurtul şu annenin hayaletinden!

Ortam bir anda sessizleşti. Mustafa Neriman'nın iri kahverengi gözlerine uzun uzun baktı. Sonra düşünmeye başladı. Önce çekinir gibi olmuştu ama hayır Neriman'dan utanmıyordu ve söyledikleri doğrudu. Yalnızca bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Kendini biraz toparladıktan sonra;

- Nasıl diye sordu, bunu nasıl yapabilirim?
- Bunu ben sana söyleyemem. Nasılı sana kalmış. Kolay olmayacağını da farkındayım ama bunu gerçekleştirmelisin. Bu şekilde mutlu olman imkansız, bu şekilde huzuru bulman imkansız. Aysu gider, başkası gelir, o gider başkası gelir ve bu arayış seni her zaman mutsuz eder. Bu sonu olmayan bir arayış, bu arayıştan vazgeç ve yoluna devam et. Ben her zaman yanındayım.
- İşe nereden başlayacağımı bilmiyorum.
- Ben sana bir başlangıç noktası göstereyim mi?
- Evet
- Biliyorum öfkелisin ve biliyorum bu sana zor gelecek ama bunun başka bir yolu yok. Annenin peşine düş ve onu bul.
- Nasıl yani, annem öldü?
- Git ve annenin mezarını bul, yaşadığı yerlerde gezin Onu tanıyanlarla konuş. Teyzelerle tanış.
- Bunu yapamam.
- Ama yapmalısın, yoksa kafadaki annen asla ölmeyecek ve Onun hayaleti sonuna kadar seni takip edecek.
- Ama
- Aması maması yok, bunu yapacaksın ve bende yanında olacağım.

Neriman kesin, sert ne net konuşmuştu. Mustafa hiç bir şey söyledi. Yalnızca denize baktı ve düşünmeye koyuldu. Bu sırada da Neriman Mustafa'yı izliyordu. Ama bu izleyiş bir dostun bir dostu izlemesinden çok uzaktaydı. Neriman daha Mustafa'yı tanıdığı ilk günden itibaren Mustafa'ya ilgi duyuyordu. Ama bunu bir türlü açığa vuramamıştı. Zor bir durum yaşadığının farkındaydı. Ama o 'Bizim

Neriman'dı. Dosttu, arkadaşı, iyilik perisiydi. Hiç kimse Onu bir kadın, bir dişi olarak görmemişti. Zaten Mustafa'dan başkasının da Onu böyle görmesini istememişti. Sevdiği adamın aşk acısına merhem olmayı göze alacak kadar çok seviyordu Onu. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Zorla kendini sevdiremezdi ya kendini adama. Ama maden seviyorsa Onun iyiliği için çabalayacaktı. Gerçek aşk bunu gerektirirdi. Aksi düşünülemezdi. Aksini Neriman yapamazdı, yapmadı da zaten. Her zaman Mustafa'nın mutlu olmasını istedi, elinden gelsin ya da gelmesin.

Mustafa biraz düşündükten sonra Neriman'a baktı. Neriman'ın iri kahverengi gözleri ve rüzgârda dalgalanan sapsarı saçlarına, kendini topladıktan sonra;

- Tamam dedi, tamam dediğini kabul ediyorum. Çok mantıklı konuşuyorsun. Önce kafamdaki anne hayaletini gömmeliyim. Benim yanımda olduğun için sana minnettarım. O zaman yarın ilk uçakla İzmir'e gidiyoruz.

- İzmir'e mi?

- Evet çünkü benim annem İzmir'liydi. Otel filan ayarlayalım. İzin durumuna bakalım. Çok Haklısın Neriman, çok haklısın ve iyi ki varsın. Canım arkadaşım benim.

- İzin durumunu hallederiz, oteli de kafana takma.

- Neden?

- Unuttun mu bende İzmir'liyim...

Bu cümle Mustafa'da ufak çapta bir şok etkisi yarattı. Neriman'ın gözlerinin içine baktı. Neriman'da Onun gözlerinin içine bakıyordu. Neriman'a hiç bu gözle bakmamıştı. Birden bire kendinden utandı ve kafasını denize çevirdi. Ama Neriman'ın hayran bakışları hala Mustafa'nın üzerindeydi. Bir süre sonra Mustafa Neriman'ın elini tuttu ve ;

- İyi ki varsın Neriman, sensiz ne yapardım bilmiyorum dedi.

Neriman'ın adeta nutku tutulmuştu. Elinden gelen sıcaklık bir anda tüm vücudunu kapladı. Neredeyse kontrolünü kaybedecekti. Ama bir anda kendini toplama gereği hissetti. Hemen bir cevap vermesi gerekiyordu ve aslında hiç söylememesi gereken cümle döküldü dudaklarından;

- Ne demek iyi dostlar bugünler içindir...